

Arrest

nr. 95 790 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bangwa origine. U werd geboren op (...) te (...). Op 5 december 2010 ging u naar B. op uitnodiging van uw vriend G. W.. De volgende dag, op 6 december, nam u deel aan een samenkomst van 10 personen in het appartement van Gordon. Het doel hiervan was een aantal borden van slogans te voorzien en vreedzaam te protesteren tijdens het bezoek van president Paul Biya aan B. van 8 tot 10 december 2010. De samenkomst begon om 5 uur 's avonds en om 7 uur 's avonds vielen leden van het BIR (Battalion Intervention rapide) het appartement binnen en werd u samen met de andere aanwezigen gearresteerd. U werd naar het B. Judicial Police Station gevoerd waar u twee weken werd vastgehouden samen met drie anderen die aanwezig waren bij de

samenkomst. Op 20 december 2010 werd u overgedragen aan de gendarmerie van B.. U verbleef bijna zes maanden in de gendarmerie tot 30 juni 2011. De nacht van 30 juni werd u weggebracht uit de gendarmerie en overgedragen aan uw oom, A. P., en een vriend van hem. Ze hadden uw vrijlating afgekocht van de commandant van de gendarmerie voor 2 miljoen Kameroense Francs op voorwaarde dat u het land zou verlaten. Ze brachten u naar D. waar u nog een week verbleef alvorens op 6 juli 2011 Kameroen te verlaten. Op 7 juli 2011 kwam u in België aan en u vroeg op 8 juli 2011 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte (opgemaakt op 6.10.2004 te K.) en uw identiteitskaart (N° (...) op naam van E. T. uitgegeven op 26/08/2008 en geldig tot 26/08/2018) voor."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de uiteenzetting en de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet overwogen worden wat volgt :

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker wordt gemotiveerd als volgt :

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kunnen er bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen over de samenkomst georganiseerd door uw vriend G. W..

Zo verklaarde u dat u op uitnodiging van uw vriend G. W. naar B. was gekomen om spontaan te betogen tegen de president Paul Biya. Op het appartement van Gordon zouden een tiental mensen samengekomen zijn om slogans op borden te verven die u zou tonen bij het bezoek van de president aan B.. Deze samenkomst zou rond 17u begonnen zijn en om 19u zou het BIR zijn binnengevallen en

alle aanwezigen gearresteerd hebben (CGVS gehoorverslag p. 7). U zou met drie van de activisten twee weken zijn vastgehouden in een cel in het Judicial Police Station in B.. Op de vraag of u de namen kon geven van andere aanwezigen buiten uw vriend G. W. stelde u niets van hen te weten omdat u hen pas voor de eerste keer ontmoette (CGVS gehoorverslag p. 7). Gevraagd naar enige andere informatie over de anderen antwoordde u ontkennend (CGVS gehoorverslag p.7). Gewezen op het feit dat de samenkomst al twee uur bezig was voordat het BIR binnenviel antwoordde u dat de formele introductie pas voorzien was op het einde van de meeting en u dus niets over hen kon zeggen (CGVS gehoorverslag p. 7). Gewezen op uw verklaring dat u twee weken lang werd vastgehouden in een cel met drie van de activisten kon u enkel zeggen dat de cel zo vol en donker was dat zelfs vrienden elkaar niet zouden kunnen herkennen (CGVS gehoorverslag p. 10). Het feit dat u buiten de naam van uw vriend geen enkele naam van, of informatie over, de andere aanwezigen bij de samenkomst kan geven doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De geloofwaardigheid van uw relaas komt verder in het gedrang als u verder tijdens het gehoor gevraagd wordt naar de reden waarom nét u geïdendeerd werd door de politie. U verklaarde dat dat was omdat u als enige afkomstig was van K. en de andere aanwezigen op de vergadering van B. (CGVS gehoorverslag, p.9). Verder gevraagd naar de andere aanwezigen stelde u dat het allemaal werkloze studenten waren (CGVS gehoorverslag p. 9). Deze verklaringen staan haaks op uw eerdere uitspraak dat u geen enkele informatie wist over de andere mensen op de meeting (CGVS gehoorverslag p.7) en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder gevraagd naar de manier waarop het BIR jullie op het spoor gekomen was moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS gehoorverslag p.9). Gezien uw verklaringen dat u noch G. W., noch de anderen politiek actief waren en dat het een spontane actie was van jullie in een appartement in B., de hoofdstad van de North West Province, kan de vraag gesteld worden hoe het BIR jullie, een groepje mensen zonder enige politieke voorgeschiedenis of politiek profiel, wist te vinden in een stad met bijna 400.000 inwoners (CGVS gehoorverslag p. 7).

Ook op de vraag naar het lot van de anderen aanwezigen van de samenkomst moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p 9). U verklaarde dat u nooit rechtstreeks of via via iets gehoord heeft over de andere, u onbekende, aanwezigen (CGVS gehoorverslag p. 9). Wat G. W. betreft stelt u dat uw telefoon was afgenomen en dat u nooit de kans heeft gehad om G. te contacteren (CGVS gehoorverslag p. 9). Nochtans verklaarde u verder in het interview dat u nog steeds contact heeft met een vriend in Kameroen maar dat u enkel navraag doet naar uw moeder. Uw desinteresse in het lot van G. W. en de anderen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u thans geen enkel nieuws meer heeft van G. noch enige interesse toont in diens lot klemmt des te meer met uw verklaring dat u en G. W. vrienden zijn sinds de lagere school en regelmatig bij elkaar op vakantie gingen (CGVS gehoorverslag p.6).

Daarnaast legde u weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de reden van uw detentie.

Zo verklaarde u dat u als enige van de groep naar de gendarmerie van B. werd overgebracht en daar zes maanden vastzat tot aan uw ontsnapping (CGVS gehoorverslag p.6). Gevraagd waarom u zolang werd vastgehouden stelde u dat dit op bevel was van de commandant van het BIR (CGVS gehoorverslag p. 11). Gevraagd naar de reden waarom de commandant u liet vasthouden antwoordde u dat u een andere behandeling kreeg omdat u afkomstig bent van K. (CGVS gehoorverslag p. 11). Gevraagd hoe u dit weet stelde u dat sinds de betogingen van februari 2008 iedereen die van K. afkomstig is veel harder wordt aangepakt dan andere Kameroeners (CGVS gehoorverslag p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in februari 2008 over heel Kameroen onlusten uitbraken. Op basis van de informatie kan niet gesteld worden dat de situatie in K. danig verschilde van die in andere steden van Kameroen. Ook blijkt uit de beschikbare informatie niet dat Kameroeners sinds februari 2008 harder of zwaarder worden aangepakt door de autoriteiten louter omwille van het feit dat ze van K. afkomstig zijn of dat er, naar aanleiding van de rellen van februari 2008, vandaag nog mensen het voorwerp zouden uitmaken van een vervolging door de overheid of de veiligheidsdiensten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u geïdendeerd werd omwille van het feit dat u uit K. afkomstig bent.

Verder dient te vaststelling gemaakt te worden dat u een bijzondere kennis heeft voor een schrijnwerker die verklaard geen speciale interesse te hebben in politiek of strafrecht (CGVS

gehoorverslag p. 10). Zo wist u gedetailleerde informatie te geven over het BIR die evenwel quasi exact hetzelfde is als beschrijvingen van het BIR zoals deze terug te vinden zijn op het internet (zie CGVS gehoorverslag p. 5 en informatie bijgevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast kon u probleemloos artikelen van de nieuwe Kameroense strafwet met betrekking tot mishandeling tijdens detentie benoemen en citeren namelijk sectie 30 (4) en sectie 122 (2) (CGVS gehoorverslag p. 6). U kon voorts probleemloos sectie 53 van de wet van 2008/001 van 14 april 2008, die stelt dat de president tijdens zijn ambtstermijn niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor zijn daden, benoemen en citeren. Voor een schrijnwerker die stelt enkel de actualiteit te volgen (CGVS gehoorverslag p. 10) is deze kennis op zijn minst verbluffend te noemen. Gezien de voorgaande vaststelling rijst het vermoeden dat uw geëtaleerde kennis een ingestudeerd karakter heeft wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs van uw beweerde problemen kan voorleggen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

In het kader van uw asielaanvraag legde u uw originele geboorteakte en identiteitskaart voor. De documenten spreken zich enkel uit over identiteit die niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. Verzoeker stelt daar tegenover wat volgt:

"In de bestreden beslissing heeft de adjunct-commissaris niet op een correcte wijze geoordeeld. Het dossier was ook niet volledig aangezien de ondervrager heeft nagelaten verzoeker te confronteren met hetgeen in de genomen beslissing als tegenstrijdigheid werd gekwalificeerd. Verzoeker mocht bovendien op bepaalde punten (waarom hij in de cel niet kon praten met de andere drie uit het appartement van Gordon) zijn persoonlijk verhaal niet vertellen, 'aangezien de ondervrager bekend was met het systeem in de gevangenis'. Het onderzoek naar de door verzoeker aangehaalde feiten is bijgevolg niet gevoerd volgens de normen waaraan diende te zijn voldaan. Hierdoor is ook de motivering van de beslissing onvoldoende, aangezien ze steunt op veronderstellingen waarover verzoeker geen uitspraken kon/mocht doen. De besluitvorming kan daardoor onmogelijk logisch en correct gebeurd zijn. In de bestreden beslissing werden verschillende argumenten aangehaald om de negatieve beslissing te ondersteunen. Verzoeker zal zijn grieven uitwerken in dezelfde volgorde.

1. Samenkomst georganiseerd door G. W.

De adjunct-commissaris tilt er zwaar aan dat verzoeker geen identiteitsgegevens had van alle aanwezigen in het appartement, dat hij niet kon verklaren waarom de BIR politie dit appartement is binnengevallen en dat hij niets wist over het lot van de anderen die toen samen met hem gearresteerd werden.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor nochtans duidelijk verklaard dat zijn vriend G. W. , een werkloze student, samen met acht andere werkloze studenten, een protestactie zou opzetten tegen het beleid van president Paul Biya.

Meer details had Gordon op voorhand niet gegeven aan verzoeker.

Verzoeker weet niet of de anderen politiek actief waren, hij vermoedde van niet aangezien zijn vriend hem dit anders op voorhand wel gezegd zou hebben.

Verzoeker verklaarde daarbij tevens dat Gordon de leiding nam en dat hij erop stond dat er eerst gewerkt zou worden (slogans verven), en dat er daarna voldoende tijd zou zijn om mekaar beter te leren kennen, en om te babbelen.

Er waren overigens na een tijdje al twee mensen vertrokken op zoek naar drankjes om te nuttigen na het werk, tijdens de kennismaking en de babbel achteraf.

Om die reden kende verzoeker niemand van de aanwezigen bij naam, op G. W. na.

De ondervrager vroeg tijdens het verhoor steeds opnieuw of hij de namen kende van deze anderen, waarop verzoeker naar waarheid antwoordde dat hij deze mensen in het geheel niet kende.

Om slogans te verven is het ook helemaal niet vereist om de identiteitsgegevens te kennen.

Aansprekingen als 'hé' of 'jij' zijn voldoende.

Na de inval van de BIR, waarbij verzoeker geslagen werd, gewond raakte en geboeid werd, werd hij samen met drie anderen uit deze groep in een overbevolkte cel geplaatst bij de 'B. Judicial Police'.

Verzoeker verbleef hier twee weken.

De ondervrager merkte op dat hij het vreemd vond dat verzoeker na twee weken nog steeds de namen van deze drie mannen niet wist.

Verzoeker wenste dit toe te lichten door te verklaren dat de nieuwelingen in de cel dienen te luisteren naar alle anderen die langer dan hen aanwezig zijn, aangezien zij van hen afhangen voor onder andere hun voedsel.

Vooraf voor verzoeker was dit van belang, aangezien hij niemand kende in B. buiten Gordon, en er dus niemand was die namens hem kwam met eten of eender wat.

Verzoeker heeft duidelijk gezegd (in het Engels) "Laat mij u uitleggen hoe het werkte in de cel", waarop de ondervrager verzoeker onderbrak met de mededeling (eveneens in het Engels) "Ik weet hoe het gevangenis-systeem werkt".

Verzoeker heeft dan ook niets meer gezegd, erop vertrouwend dat de ondervrager begrepen had waarom hij niet zomaar kon kennismaken met eender wie in de cel.

Thans blijkt de ondervrager duidelijk niet op de hoogte te zijn geweest, dan wel dit niet verduidelijkt te hebben in zijn verslag aan de adjunct-commissaris.

Het was net omdat verzoeker als laatste was toegekomen in deze cel, in een stad waar hij enkel één persoon kende, die thans eveneens gearresteerd was doch zich op een onbekende locatie bevond, dat verzoeker de hiërarchie in de cel diende te respecteren.

Voor zijn elementaire levensbehoeften (water, voedsel, slaap,...) was hij volledig afhankelijk van de 'hogeren in rang'.

Bovendien had hij geen vrienden, kennissen, familie, ... die eten of andere goederen brachten waardoor hij niet kon klimmen in rang.

Omdat het reeds druk, vochtig en heet was, eiste de 'chef de cellule' stilte. Door de duisternis wist verzoeker bovendien niet wie de mannen waren die samen met hem gearresteerd waren en wie niet.

De enige communicatie die wel gebeurde in de cel, vereiste hoegenaamd niet dan de gevangenen elkaars naam kenden.

Verzoeker was overigens op dat ogenblik meer geïnteresseerd in zijn eigen problemen, en de hoop zo snel mogelijk vrij te komen, dan in de namen en verhalen van al de anderen in de cel.

In de bestreden beslissing werd het verzoeker tevens verweten dat hij niet kon zeggen waarom net hij geïnterviewd werd door de politie.

Deze vraag is verzoeker steeds onduidelijk gebleven: alle aanwezigen waren namelijk gearresteerd, waarbij hij na twee weken opgesloten zat zonder één van deze anderen en hij dus niet wist of zij ook in detentie waren of inmiddels al waren vrijgelaten.

Verzoeker weet nog steeds niet waarom de ondervrager ervan uitgaat dat hij geïnterviewd werd. Mogelijks ondergingen alle 8 aanwezigen namelijk een vergelijkbaar lot.

Verzoeker heeft dit ook verklaard, dat de anderen mogelijks elders nog werden vastgehouden.

Na lang aandringen verklaarde verzoeker dat de enige reden die hij kon bedenken voor een mogelijke andere behandeling dan de zeven anderen - aangezien de ondervrager ervan overtuigd was dat dit het geval was - kon liggen in het feit dat hij van K. was.

In Kameroen hebben mensen uit K. namelijk een slechte reputatie.

De ondervrager wilde ook weten waarom het BIR net bij Gordon is binnengevallen. Verzoeker weet dat zelf niet.

Hij kende de andere vrienden van G. W. immers niet.

Verzoeker weet niet of (één van) de andere(n) politiek actief waren, hij weet enkel DAT het BIR is binnengevallen en hen allen arresteerde. Verzoeker heeft sindsdien ook geen mogelijkheid meer gehad om contact te zoeken met G. W. .

Bij de arrestatie werden zijn spullen afgenomen, waaronder zijn telefoon.

Verzoeker kende het telefoonnummer van Gordon ook niet uit het hoofd.

G. W. had ook geen emailadres, zodat verzoeker thans niet weet hoe het met zijn vriend gesteld is.

Thans heeft verzoeker enkel nog een beperkt contact met één vriend uit K. (dat nummer kende hij vanbuiten), die hem op de hoogte houdt van de toestand van zijn familie.

Via deze vriend heeft verzoeker bij zijn moeder geïnformeerd of zij gecontacteerd was door Gordon, maar dat was niet het geval.

Deze vriend kende G. W. overigens niet. Verzoeker en Gordon kenden elkaar uit hun lagere schooltijd : Gordon bracht toen namelijk zijn vakanties door in K..

Het feit dat verzoeker thans geen enkel nieuws heeft van de heer Wanki getuigt in het geheel niet van desinteresse, doch getuigt enkel van de moeilijkheid om contact te nemen met iemand aan de andere kant van de wereld, zonder gekende verblijfplaats, emailadres of telefoonnummer.

Verzoeker wil daarbij niet dat zijn enige regelmatige contact met Kameroen, zijn vriend, risico's gaat nemen in zijn zoektocht naar G. W. .

Met zijn oom heeft verzoeker een zeer sporadisch contact: de oom wil zeker zijn dat verzoeker uit Kameroen blijft.

De commandant van de bewuste gendarmerie zou hem namelijk rond februari 2012 hebben laten weten dat de BIR ingelicht werd over de verdwijning van verzoeker, waarbij deze hem aan het zoeken zijn in zijn thuisregio wegens 'public disorder - verstoren van de openbare rust' en de ontsnapping uit de gevangenis.

De commandant wilde hiermee aan de oom van verzoeker duidelijk maken, dat als de BIR verzoeker zou vinden, de commandant de oom van verzoeker zou komen vinden en vermoorden.

Inmiddels is de moeder van verzoeker overleden (25.08.2012), zodat zijn hoop terug contact te krijgen met Gordon steeds kleiner wordt.

Verzoeker is overigens wel degelijk ongerust over het lot van zijn vriend.

Uit het feit dat verzoeker meegesleept werd in dit verhaal zonder er de details van te kennen, kan in het geheel niet afgeleid worden dat zijn verhaal ongeloofwaardig is, noch dat hij geen reëel gevaar loopt op vervolging en vrijheidsberoving zonder officiële aanklacht of op ernstige schade (dood).

2. Reden van detentie

De adjunct - commissaris grondt de bestreden beslissing ook op het feit dat verzoeker geen verklaring kon geven over de reden van zijn detentie en de reden waarom hij een 'uitzonderlijke behandeling' kreeg.

Nochtans verklaarde verzoeker dat hij niet weet of hij een andere behandeling kreeg dan de zeven anderen, en dat hij vermoedde een andere behandeling te krijgen omdat hij uit K. afkomstig was.

Bovendien verklaarde verzoeker dat de agenten hem tijdens zijn verblijf in de gendarmerie eens vertelden tijdens een verhoor dat hij opgesloten zat op bevel van de BIR wegens 'aanzetten tot onrust tijdens een presidentieel bezoek'.

Bij de arrestatie heeft het BIR uiteraard ook de pankartes gezien die overduidelijk waren.

Er werd echter nooit een formele aanklacht geformuleerd tegen verzoeker, zodat hij buiten deze ene keer nooit op eender welke manier vernomen heeft waarom hij opgesloten zat, hoelang hij opgesloten zou blijven, wanneer hij een proces mocht verwachten of dergelijke.

Verzoeker verklaarde dat hij niet weet wat er met de anderen gebeurd was en dat hij niet wist waarom hij zo lang werd opgesloten.

Hij kon enkel bevestigen dat hij lange tijd in detentie bleef, waarbij hij ook kon verklaren te weten dat zulks in strijd was met onder andere de wetgeving van Kameroen.

Waarom hij dan toch in detentie bleef was hem echter een raadsel.

Nadat deze vragen steeds herhaald werden, en de ondervrager suggereerde dat zijn behandeling anders was dan die van de zeven anderen, heeft verzoeker verklaard dat hij enkel kon vermoeden dat hij deze lange opsluiting kreeg zonder aanklacht of proces omdat hij van K. was, een stad waarvan de inwoners binnen Kameroen de reputatie hebben onruststokers te zijn.

Tenminste in de eigen ervaring van verzoeker.

Het weze herhaald : dit is de enige reden die verzoeker kon bedenken voor zijn onwettige detentie, doch hij heeft nooit officieel gehoord waarom of in afwachting waarvan hij opgesloten bleef.

Ook op de herhaalde vraag waarom de anderen niet bij hem opgesloten werden kan verzoeker niet antwoorden.

Verzoeker kon enkel vaststellen dat hij in de cel van de gendarmerie niemand zag uit het appartement van G. W. . Waarom dat zo was of waar de anderen waren, is ook voor verzoeker een raadsel.

Verzoeker heeft voldoende verklaringen gegeven van het feit dat hij in detentie bleef in strijd met de nationale en internationale regels.

Het kan hem niet verweten worden dat hij als gevangene geen zinnige uitleg kan geven voor het feit waarom de autoriteiten in zijn land de heersende rechtsregels niet naleefden!

Verzoeker kon dit enkel vaststellen en ondergaan.

Hij was in het geheel niet in de positie om vragen te stellen, laat staan om antwoorden te eisen.

3. Bijzondere kennis

De adjunct commissaris vond het ten derde opmerkelijk dat verzoeker zo'n bijzondere kennis had voor iemand die geen specifieke interesse had in politiek of strafrecht.

Verzoeker heeft uitvoerig verklaard dat hij geen lid was van eender welke politieke groepering, en dat hij geen enkele ambitie heeft of had om in de politiek te stappen.

Hij verklaarde dat hij omwille van zichzelf en zijn eigen leven de situatie in zijn land op de voet volgde.

De ondervrager leek hier genoeg mee te nemen aangezien hij geen verdere vragen had.

Thans concluderen dat het hebben van enige kennis van de wetten en mistoestanden in een land gelijk staat aan "het instuderen en voorbereiden" van het gehoor gaat veel te ver.

Ook in België wordt iedere burger geacht de wet te kennen, doch als men een burger tegenkomt die zich werkelijk verdiept in het opsporen van bepaalde van zijn rechten, is dat verdacht?

Verzoeker was timmerman en baatte samen met twee anderen een winkel (een kraam eigenlijk) uit op de markt in K..

Verzoeker is zo getuige geweest van de corruptie van de politie en de overheidsambtenaren, waarbij er onder andere sommen geld betaald moest worden aan bepaalde mensen opdat de handel kon worden verdergezet zonder problemen (pesterijen en dergelijke).

Verzoeker is ook getuige geweest van mishandelingen door de leden van de politie ten opzichte van burgers en heeft kennissen horen praten over hun eigen ervaringen hiermee.

Verzoeker wenste te weten welke zijn rechten waren in Kameroen en heeft dit effectief opgezocht.

Hij kreeg hierbij destijds de hulp (en de wetteksten) van een bevriend advocaat- stagiair.

Op die manier heeft hij ook de totstandkoming van de nieuwe strafwet (weigering slagen en foltering tijdens detentie) op de voet kunnen volgen, en was hij gechoqueerd toen hij vernam dat de leiders weigerden contact te hebben met de oppositie.

Ook was hij zo op de hoogte van het groeiende protest tegen president Paul Biya, die de weinige rechten van de burgers teniet deed via een wetsartikel waardoor hij tijdens zijn ambt kon doen of laten wat hij wilde zonder hiervoor ooit verantwoordelijk gesteld te kunnen worden.

Als burger en handelaar raakte deze bepalingen hem in zijn dagelijks leven (beschermingsgeld betalen aan de politiediensten of risico op arrest met mishandeling wegens niet naleving van een of ander regeltje (administratief, vergunning, positie kraam, ... het werd ter plaatse verzonnen) waarbij de staatsleider het slechte voorbeeld geeft).

Ook de verschillende politiediensten interesseerden hem, omdat hij er zoveel verschillende zag rondlopen op straat, die allen claimden macht te hebben en die allen poogden op onrechtmatige wijze de handelaars te dwingen geld te geven.

Verzoeker wenste door deze kennis van de situatie echter enkel op de hoogte te blijven van zijn rechten in verband met de uitoefening van zijn job en zijn veiligheid in het dagdagelijks leven.

Op verzoek van zijn vriend G. W. , wenste hij tevens mee zijn mening te uiten over de wet waarin de president verkreeg dat hij geen enkele verantwoordelijkheid droeg voor zijn daden verricht tijdens zijn ambtstermijn.

Er werd aan conculant nooit gevraagd waarom hij de situatie in zijn land op de voet volgde, wat eigenlijk niet nodig is, want ook in Kameroen wordt iedere burger geacht de wet te kennen.

Verzoeker kende effectief enkele bepalingen, waar hij later ironisch genoeg zelf slachtoffer van werd.

Bovendien had hij zijn laatste vrije uren in Kameroen doorgebracht met het beschilderen van pancartes met onder andere deze wetteksten, zodat verzoeker denkt dat deze formuleringen hem zijn leven lang zullen bijblijven.

Het feit dat verzoeker de wet kende kan dan ook in het geheel geen bewijs vormen van het feit dat zijn verhaal niet zijn verhaal is, doch dat hij dit "ingestudeerd" zou hebben.

4. Tastbaar bewijs

Verzoeker kan niet ontkennen dat hij geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen ter staving van zijn verblijf in B. en zijn lange detentie.

Ook dit werd door verzoeker voldoende uitgelegd.

Verzoeker was op bezoek bij een vriend op het moment dat hij gearresteerd werd. Op wat bagage na, had hij zijn spullen niet bij.

Alle spullen die hij op dat ogenblik wel bij had, waaronder zijn telefoon, werden hem afgenomen.

Tijdens zijn detentie heeft hij evenmin ooit een document ontvangen ter bevestiging van zijn aanhouding, ter kennisgeving van een aanklacht of iets dergelijks.

Bij zijn vrijlating kreeg hij wat kledij en gaf men hem enkel zijn identiteitskaart terug, de geboorteakte werd hem bezorgd door zijn oom (waarschijnlijk met tussenkomst van de moeder van verzoeker).

De aangevoerde feiten en verklaringen zijn dus wel degelijk van aard om een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te wettigen.

Verzoeker werd namelijk gedurende meer dan zes maanden van zijn vrijheid beroofd zonder ooit beschuldigd te zijn, zonder uitzicht op proces, zonder uitzicht op vrijlating, waarbij hij geregeld geslagen en gefolterd werd.

Deze onmenselijke behandeling wacht hem opnieuw indien hij terugkomt in Kameroen, aangezien hij volgens bericht van zijn oom gezocht wordt wegens het ontsnappen uit de gevangenis en wegens ordeverstoring.

Ook hiervan werd echter geen enkel document afgegeven aan verzoeker, zijn oom of zijn moeder.

Uit het verhaal kan echter voldoende afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging en hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Kameroen.

De bestreden beslissing dient om die redenen hervormd te worden."

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker er tijdens het gehoor niet in slaagde om, behalve de naam van zijn vriend, geen enkele naam van, of informatie over, de acht andere aanwezigen bij de samenkomst die zou hebben geleid tot de inval van de BIR, te geven, en hij bovendien geen eenduidige verklaring kon geven voor het feit dat net hij geïdendeerd werd door politie, zodat de commissaris-generaal terecht kon besluiten dat verzoekers verklaringen over die samenkomst afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt vooreerst dat hij niemand bij naam kende omdat G. hem geen verdere details had gegeven en er op stond dat er eerst slogans zouden geïdendeerd worden voordat er met elkaar werd kennis gemaakt. De Raad meent evenwel dat het niet aannemelijk is dat een samenkomst met een groep gelijkgestemde vrienden van verzoekers goede vriend G. niet gepaard zou gaan met verdere kennismakingen. Minstens zou verzoeker toch een voornaam van één van de aanwezigen moeten opgevangen hebben, aangezien zij met tien personen twee uur lang samen in één ruimte waren en slogans op pancartes schilderden. Bovendien strookt verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift, met name dat hij van zijn vriend op voorhand geen informatie had gekregen over de betrokkenen, niet met hetgeen hij verklaarde, met name dat het allemaal werkloze studenten waren. Deze vaststellingen klemmen des te meer nu verzoeker verklaarde met drie van hen twee weken zou zijn vastgehouden in dezelfde cel.

Verzoeker tracht zijn onwetendheid te vergoelijken door een verwijzing naar de hiërarchie in zijn overbevolkte cel en het feit dat hij diende te luisteren naar de chef de cellule, die stilte eiste, zodat hij niet zomaar kon kennis maken met eender wie in de cel. Verder betoogt hij dat hij in de donkere en volle cel niemand kon herkennen en dus niet wist wie samen met hem gearresteerd was en wie niet, waarmee hij zijn eerdere verklaring teniet doet. Samen met de verwerende partij stelt de Raad immers vast dat het niet aannemelijk is dat hij de hiërarchie in de cel kon respecteren als hij zijn celgenoten niet kon herkennen. De verdere vergoelijking dat de luttele communicatie in de cel niet vereiste dat de celgenoten mekaar naam zouden kennen en verzoeker slechts bezig was met zijn eigen problemen en de hoop zo snel mogelijk vrij te komen, doen geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij.

Verzoeker doet nog gelden dat hij wou uitleggen hoe het werkte in de cel en de ambtenaar daarop zou hebben geantwoord dat hij weet hoe het gevangenisstelsel werkt zodat hij ervan mocht uitgaan dat hij had begrepen dat verzoeker niet met eender wie kon kennismaken in de cel, terwijl nu blijkt dat dat niet het geval is. Dienaangaande stelt de Raad vast dat dit nergens uit het gehoorverslag blijkt, en dat verzoeker, noch zijn advocaat hierover een opmerking heeft gemaakt aan het einde van het gehoor. Bij gebrek aan enig objectief bewijskrachtig gegeven dat het anders zou zijn, kan verzoekers argument dan

ook niet worden bijgetreden, overigens nog daargelaten de vraag hoe dit een ander licht zou werpen op de zaak.

2.6.2. Verzoeker brengt verder zijn geloofwaardigheid in het gedrang door enerzijds, in het kader van de bevraging over zijn vasthouding gedurende zes maanden zonder rechtszaak, te verklaren dat hij, nadat hij werd opgepakt, een andere behandeling kreeg in de gendarmerie van B. omdat hij van K. was en anderzijds in het verzoekschrift te stellen dat hij niet weet waarom de ondervrager bij het CGVS ervan uit is gegaan dat hij geïnterviewd werd en verklaarde dat alle acht aanwezigen mogelijk een zelfde lot ondergingen. Dat verzoeker ook tijdens het gehoor verklaard zou hebben dat de anderen mogelijk elders werden vastgehouden en dat hij pas na lang aandringen verklaarde dat de enige reden die hij kon bedenken voor een mogelijke andere behandeling kon liggen in het feit dat hij van K. was, blijkt nergens uit het gehoor. Verzoeker werd gevraagd *“De anderen, wat is met hen gebeurd?”* en hij antwoordde *“Geen idee wat ermee gebeurd is”*, zodat verzoekers stelling dat hij verklaarde dat de anderen mogelijk ook nog werden vastgehouden, feitelijke grondslag mist (CGVS p. 8). Verder werd verzoeker gevraagd *“Waarom werd jij juist zo geïnterviewd van de acht?”*, waarop hij verklaarde *“Omdat van alle mensen in de vergadering was ik de enige van K. Al de anderen waren van B. Daarom werd ik zo lang vastgehouden en om mijn familie het moeilijk te maken om me te vinden. De BIR politie pakte de mensen op.”* (CGVS p. 9) Aldus blijkt dat verzoeker meteen met deze verklaring op de proppen kwam, zonder dat hij eerst verklaard heeft dat hij niet wist waarom hij een andere behandeling kreeg. Meer nog, verder in het gehoor bevestigde verzoeker meermaals deze verklaring: *“Waarom werd jij juist zo geïnterviewd en niet de anderen? Ik ben van de enige van K. [...] Dus je werd geïnterviewd door de commandant van de BIR politie omwille van het feit dat je van K. bent? Begrijp ik dat goed? We werden allemaal opgepakt voor het verstoren van de orde maar ik kreeg een andere behandeling omdat ik van K. ben en omdat daar ook veel ‘civil onrest’ is, veel betogingen. [...]”* (CGVS, p. 11). In het licht van het antwoorddocument van CEDOCA (CGVS landeninformatie, stuk 2), waaruit blijkt dat nergens in de beschikbare rapporten van de gevestigde mensenrechten- en andere organisaties of in persartikels een verwijzing terug te vinden is naar het feit dat naar aanleiding van de rellen van februari 2008 er vandaag nog mensen het voorwerp zouden uitmaken van een vervolging door de overheid of de veiligheidsdiensten, en dat er ook geen melding gevonden werd van personen afkomstig uit K. die sinds de onlusten harder of zwaarder worden aangepakt door de autoriteiten louter omwille van het feit dat ze van K. afkomstig zijn, zijn verzoekers vage verklaringen dat hij zonder inbeschuldigingstelling werd vastgehouden in de gendarmerie van B. op bevel van een commissaris van het BIR omwille van het feit dat hij van K. afkomstig is, niet geloofwaardig. Mede gelet op het feit dat verzoeker niet weet hoe de BIR er achter gekomen is dat verzoeker en de anderen samen gekomen waren in het appartement, en evenmin iets kan vertellen over het lot van de anderen, terwijl hij wel nog steeds contact heeft met een vriend in Kameroen, doen voornoemde vage verklaringen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat het moeilijk is om in contact te komen met iemand aan de andere kant van de wereld, en dat verzoeker niet wil dat zijn enige contact in Kameroen risico's gaat nemen om G. W. te zoeken, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn desinteresse in het lot van zijn goede vriend en lotgenoot G. W. en de anderen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker wordt redelijkerwijs verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie – en dit ondanks het feit dat verzoeker zelf aangaf contact te hebben met een vriend, of vrienden, zoals hij op een ander moment tijdens het gehoor verklaart, in Kameroen en met een oom – wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de ernst van de vermeende problemen. Het feit dat hij geen contactgegevens zou hebben van G.W. zelf mag hem er niet van weerhouden om een poging te ondernemen om via derden informatie in te winnen. Dat verzoeker thans stelt dat hij via zijn vriend bij zijn inmiddels overleden moeder zou hebben geïnformeerd of zij was gecontacteerd door G. is een *a posteriori* verklaring die geenszins steun vindt in de verklaringen die hij aflegde bij de verwerende partij en dus niet dienstig kan worden aangebracht. Een herhaling van eerdere verklaringen doet ten slotte evenmin afbreuk aan de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, en verzoekers standpunt dat het feit dat hij werd meegesleept in dit verhaal zonder er de details van te kennen, niet met zich brengt dat zijn relaas ongeloofwaardig is, doet dat evenmin om de hiervoor weergegeven redenen. De vaagheden en desinteresse waarvan verzoeker blijk heeft gegeven zijn wel degelijk van aard om de credibiliteit van het relaas te ondermijnen.

2.6.3. Daarbij komt nog dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die als schrijnwerker werkte, en verklaarde geen speciale interesse te hebben in politiek of strafrecht (CGVS p. 10), meteen aan het begin van het verhoor een artikel uit de wet 2008/001 van 14 april 2008 benoemde en citeerde, en gedetailleerde informatie gaf over het BIR, waarvan de commissaris-generaal vaststelde dat het *quasi* exact dezelfde is als de beschrijvingen van het BIR die op het internet zijn terug te vinden zijn. Bovendien kon verzoeker probleemloos artikelen uit de nieuwe Kameroense strafwet met betrekking tot mishandeling tijdens detentie benoemen en citeren. Verzoeker brengt hier tegen in dat hij verklaarde dat hij geen lid was van eender welke politieke groepering, dat hij omwille van zichzelf en zijn eigen leven de situatie in zijn land op de voet volgde, en dat ook in België iedere burger geacht wordt de wet te kennen, en dat verzoeker op de markt in K. getuige was van de corruptie van de politie en de overheidsambtenaren, waardoor hij zijn rechten in Kameroen heeft opgezocht. Verder betoogt hij dat hem nooit werd gevraagd waarom hij de situatie in zijn land op de voet volgde. De Raad stelt echter vast dat verzoeker, toen de ondervrager hem vroeg of hij, schrijnwerker zijnde, een bijzondere politieke of strafrechtelijke interesse had, enkel zeer vrijblijvend en algemeen antwoordde dat hij de actualiteit gewoon thuis volgde (CGVS p. 10) en niets vertelde over zijn ervaringen op de markt, laat staan over het feit dat hij de noodzaak voelde om zich te wapenen tegen corruptie en hulp kreeg van een bevriende advocaat-stagiair, zodat zijn nieuwe verklaringen in het verzoekschrift *post factum* verklaringen zijn die de vaststellingen van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen.

2.6.4. Waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs van zijn beweerde problemen kan voorleggen, stelt verzoeker dat hij dit niet ontkent, doch dat hij dit voldoende heeft uitgelegd. De Raad stelt ook op dit punt vast dat verzoeker stelt bepaalde verklaringen te hebben afgelegd, waarvan nergens een spoor is terug te vinden in het gehoorverslag. Verzoekers *post factum* verklaringen, met name de blote bewering dat alle spullen hem werden afgenomen op het moment dat hij werd gearresteerd, doen hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat uit wat voorafgaat blijkt dat hij er niet in geslaagd is een geloofwaardig asielaanvraag naar voor te brengen. Dat zijn verklaringen overtuigend genoeg zijn, kan dan ook niet worden bijgetreden. In die optiek kan overigens verzoekers verdere verklaring dat hij volgens het bericht van zijn oom wordt gezocht wegens zijn ontsnapping uit de gevangenis en ordeverstoring bezwaarlijk worden beschouwd als een objectief en bewijskrachtig gegeven inzake zijn vermeende problemen.

2.7. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij tijdens het gehoor had moeten worden geconfronteerd met hetgeen in de bestreden beslissing als tegenstrijdigheid wordt gekwalificeerd, dient te worden vastgesteld dat hij geen enkele bepaling of beginsel aanhaalt waaruit zou blijken dat de beslissing haar geldingskracht heeft verloren om de loutere reden dat dit niet zou zijn gebeurd. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker de gelegenheid heeft om in zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door de verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.8. De commissaris-generaal, tot slot, heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier en op alle dienstige stukken, met name op het gehoorverslag, op het specifieke antwoorddocument van CEDOCA en het internetartikel over de BIR. In de mate dat verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, meent de Raad dat niet kan worden weerhouden dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan.

2.9. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS